

Peter

Peter

14 10 | 3 12 2015

**Galerie Černá linka ↔ Galerie Čtyři patra
Pedagogická fakulta MU, Poříčí 7, Brno**

vernisáž | 14 10 2015 v 17 hodin

autorka výstavní koncepce | Hana Stehlíková Babyrádová

kurátor | Petr Kamenický

2015
Hukran

Ovšem žádná nenadálá změna věci se neděje bez nějakého duševního otřesu. Tak se stalo, že jsi též ty na chvíli ztratil svůj vnitřní klid. Ale již je čas, abys něco pozřel a okusil něčeho lahodného a chutného, co by proniknouc do vnitřností otevřelo cestu doušku vydatnějšímu. Ať tedy pomůže přemluva sladké výmluvnosti, která jen tehdy postupuje po správné stezce, když neopouští naše naučení a přizvukuje této hudbě v naší rodině domácí, pějíc písně lehčí, brzy zase vážnější.

Boëthius

Narozen:
18. 4. 1980

Kontakt:
peter.h@centrum.cz

Vzdělání

1995–1999 | Střední umělecko-průmyslová škola strojnická, obor: propagační grafika
1999–2000 | Vyšší odborná škola obalové techniky, Štětí (2. semestry)
2000–2009 | Ostravská univerzita, pedagogická fakulta, obor: výtvarná výchova – výtvarná tvorba,
2000–2009 | ateliér volné a užité grafiky (nedostudováno)

Dosavadní praxe:

31. 3. 2005 – 30. 9. 2006 | Archeologický ústav AV ČR Brno, pobočka Opava – zakreslovač plánů a nálezů
1. 8. 2007 – 31. 8. 2008 | Archeologický ústav AV ČR Brno, pobočka Opava – zakreslovač plánů a nálezů
5. 11. 2007 – 31. 1. 2010 | Anima Viva o. s. Opava – vedení výtvarného kurzu

Ostatní zaměstnání

1994 | pouliční prodej novin
1994 | roznos reklamních novin
1994 | roznos předvolebních letáků
1996 | reklamní studio, Opava
1997 | archeologické vykopávky, Opava-Vávrovice
2000 | hlídání expozice výstavy, Pražský Hrad, Praha
2003 | archeologické vykopávky, Praha 1
2003 | Globus, Praha
2004 | inventura, Globus, Opava
2004 | autodílna, Ostrava
2004 | mlékárna, Ostrava
2004 | dílna, Ostrava
2004 | archeologické vykopávky, Praha 1
2005–2006 | kreslič, Archeologický ústav, Opava
2007–2008 | kreslič, Archeologický ústav, Opava
2007–2010 | vedoucí výtvarného kurzu, Anima, Opava
2008 | archeologické vykopávky, Opava-Kateřinky, Velké Hoštice, Kylešovice
2008 | sázení stromů v lese, Opava
2013 | grafická práce na PC pro Anima Viva, Opava

www.hudran.webnode.cz

Z biografie autora Petera Hudrana

Mezi realitou a fikcí

/ nejen o Peterovi, tomto světě a věcech v něm /

*Jedna velká schizofrenie, ten fejsbůk.
/ Peter /*

Žijeme ve světě nepřetržitého sdělování a tzv. „sdílení“: navzdory tomu, že sdílíme svoje nejintimnější tajemství s mnohými jinými bytostmi, se však často cítíme sami. Svoji samotou považujeme za symptom doby a hledáme proti ní různé léky. Léčíme se ale tím, že popíšeme na webu všechno, co si myslíme a co cítíme? Žijeme vůbec svoje vlastní reálné životy? Je sociální síť tím správným útulným místem pro strasti naší duše? Diagnóza této doby je rozpolcenost. Racionálně se snažíme stanovit hranice. Existuje však nějaký přesný předěl mezi reálnými a fiktivními světy?

Všimněme si blíže těch mezi námi, kteří vidí o kousek dál, ať už jsou to třeba děti, starci nebo i někteří z nás nacházející ve věku dlouhé dospělosti, která není slepá, ale má otevřené všechny smysly vůči okolnímu dění. Neboť právě ti, již reagují na svět poněkud citlivěji, nás varují před překotným během tohoto světa a zejména před jeho povrchností. Výtvarná tvorba téměř vždy představuje zastavení, ohlížení i obhlížení, jaký tento svět právě je a jak se dotýká mne i jiných bytostí, s nimiž sdílím společný prostor bytí.

Přibližně v polovině minulého století vzniká v psychoterapii podivuhodná tendence nazvaná později antipsychiatrie. Zastánci tohoto směru zpochybňují metody diagnostikování a hodnocení duševních poruch, které jsou do té doby vnímány jako nebezpečné nemoci a nahlízejí na psychotiky jako na hledače nestandardní životní cesty. Kam se tyto cesty, které se liší od průměrně nastavených hranic vnímání a prožívání, ubírají, si netroufám odhadnout. Směřují patrně do smyslově stěžejí rozpoznatelných krajín, jež je možno prozkoumávat pouze přibližně - například skrze uměleckou tvorbu.

Životní příběh Petera je určitým svědectvím nejen jeho vlastního bytí: jde o příběh, který je odrazem jistých rysů života nás všech. O to více je poutavější. Peter ve své tvorbě i ve svých úvahách překračuje sám sebe, ptá se po smyslu lidského bytí: „V čem spočívá tedy hodnota člověka. Hodnota člověka samozřejmě nespočívá v oceňování druhými, ale v kvalitách jedince. Absolutní hodnota člověka je v jeho bytí, v jeho existenci já jsem.“ (napsal Peter 29. 5. 2013)

Sdílení společného příběhu se v mém případě podvědomě realizovalo v jednom snu. V době, kdy jsem začínala psát tento text, se mi v noci ze 14. na 15. 8. zdál o Peterovi sen, ve kterém nevystupoval on sám, ale jeho dílo. Nejprve musím poznamenat, že předcházející dny jsem si k textu o Peterovi pouze něco poznamenala, nezabývala jsem se jím nějak intenzivněji, ale v mém podvědomí asi fungovala stále myšlenka na to, že text musím dokončit nejpozději v září. Co se týká mého osobního života, ten týden jsem se věnovala více než jindy svým rodičům, chodila jsem za matkou do nemocnice a navštívila jsem svého otce. Uvádím to zde proto, že právě v období řešení osobních peripetií se často

zintenzivňuje vaše vnímání okolí a vy jste více vnímaví k druhým. Teď tedy ke snu. Na začátku bylo nějaké setkání s více lidmi, což se mi vybavuje matně. Jeden z nich byl Peter. Poznala jsem jej (ačkoliv do doby, kdy se mi zdál sen, jsem jej viděla pouze na fotografii) podle postavy a silného krku a taky podle odlišnosti chování od ostatních. V jednom okamžiku se od skupiny lidí jakoby oddělil a zmizel. Našla jsem jej, nebo lépe řečeno, jeho výtvary, o něco později: Peter mezitím, co se jiní bavili, vymodeloval, dva malé tygry z hlíny. Jejich obraz mi silně utkvěl v paměti. Byla to dvě pohybuující se asi třičtvrtěmetrová těla velmi věrně představující mláďata tygra. Fascinovala mne přirozenost pohybu hliněných figur (neboť sama taky často modeluju z hlíny). Peter mi začal ukazovat, jak ten pohyb zvířecích těl funguje: těla byla vymodelována z plátů, na jejichž vnitřní straně byly pravidelné zářezy a zuby – pohyb těl zvířat se realizoval jakoby na principu otáčení ozubených kol. Tygříci se sice pohybovali, ale nevypadali jako živí, byli udělání pouze ze surové, nevypálené, mokré hlíny.

Peter jen nekreslí, nemaluje a nemodeluje, ale píše i básně:

///

Uěřit, nebo vědět? Vlastní zkušeností si ověř PRAVDU.
Vědomí prázdná,
uprostřed hlubokého spánku,
kde není nic,
jen proudění,
bez konce a začátku.

///

Dělejme dojmy, házejme pojmy.

Vidím svět gumový, hlasitý a bez života,
není to normální, ale je to tak.

/ Peter /

Koho hledáš? Sebe.

...chtěl bych plavat, ložit, běhat,
hrát hry, sekat dříví, dělat
sochy, skákat, jásat, radovat se
... mám u sobě tisíce energie -
neučerpatelný zdroj...

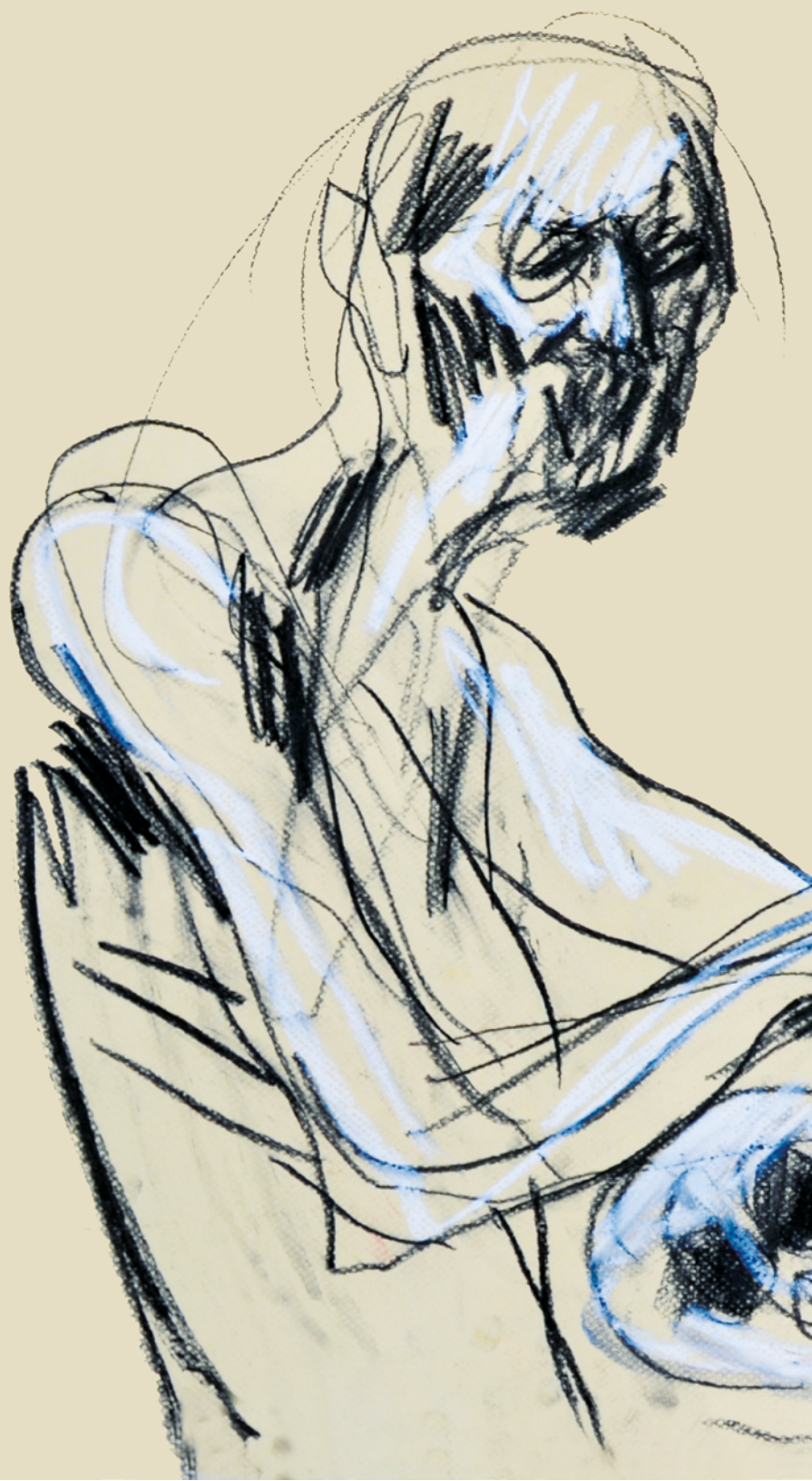
/ Peter /

Výtvarná díla Petera zrcadlí autorův vnitřní svět plný imaginace, chtění a nesplněných přání. Na první pohled je zřejmé, že ústředním motivem jeho obrazů je on sám. A není náhodou, že námětem většiny obrazů je hlava. Žijeme v době technických obrazů, jak už kdysi dávno naznačil Vilém Flusser. Peter používá ke své práci převážně materiály jako tužku, pastel, vodou ředitelné barvy i olejomalbu. Je vzdělán i v počítačové grafice a toto médium mu nabízí nová řešení námětů provedených původně klasickými technikami. Nejnovějšími digitálními technologiemi zhotovené obrazy Petera ale nesignalizují ono odcizení člověka skrze techniku. Technický nástroj – počítač pouze znásobuje naléhavost složitého přediva vztahů, které autor řeší ve svých myšlenkách.

Když se začteme do Peterových deníkových zápisků, neubráníme se myšlenkám o relativitě hranic normality a abnormality, o průnicích hranic běžného všedního života a fikčního snění, o splyívání sebehodnocení a sebezatracování. Když píše o astrologických dispozicích své osobnosti, jednoduše prohlásí: „Člověk je veden shůry.“

V mém horoskopu je ukázáno, že se mám věnovat umělecké tvorbě nebo také učitelování v této oblasti. Také tam je, že mé Slunce (Já) a můj neaspektovaný Merkur (Mysl) jsou v domě karmy a těžkých zkoušek, ve 12. domě, který může znamenat také zájem o duchovno, mystické zkušenosti, neobvyklý osud, ale také omezení, ovlivnění podvědomím, psychické nemoci a samotu. Výrazný je velký trigon, který, jak jsem si všiml, mívají duchovní lidé, duchovní mistři apod. Je znakem určitého štěstí v životě, a že vše jde snadněji.

/ Peter /

2074
H. H. H.

Tělo člověka je schránka duše a ducha. Je to nástroj, kterým skrze jeho smysly poznáváme svět, ve kterém žijeme. Učíme se, a vyvíjíme se skrze duši, kterou vede boží duch, naše pravá podstata, boží jiskra v nás. Člověk má mysl, která je neutrální, kterou používá kladně anebo záporně. Jejímí výtvoři jsou myšlenky a emoce.

/ Peter /

Na mnohých místech Peterových zápisků se objevují úvahy o vzájemném vztahu duše a těla. Ze sebereflexivních textů ale i z obrazů, které vytváří, je zřejmé, že tělo je pro něj schránkou duše. Tělo bez duše, tedy smyslová podoba těla, jej nezajímá. Do podoby těla se duševní stavy autora přímo promítají, což je zřejmé ze způsobu zobrazování buď jednotlivých částí figury, nebo i z celostních pohledů na figuru. Na Peterových obrazech vidíme průniky pod kůži – doslova lze říci, že jde o rentgenový způsob zachycení hlav nebo celých postav, kdy uvnitř nich nejsou svaly a kosti, ale vizualizovány jsou spíše energie proudící a pronikající do všech záhybů.

Peterova díla jsou odrazem zvýšené intenzity jeho vnímání, při pohledu na jeho obrazy, kresby nebo grafiky se lze na věci, které jsou v nás a které se dějí kolem nás podívat s podobným zaujetím. Tento způsob pohledu na svět je možno nazvat rozšířeným vnímáním.

Občas mnou projede nějaká energie, nebo vnímám různé druhy energie, když jsem v kontaktu s lidmi, ne vždy, když jsem citlivější, dokážu vnímat myšlenkové pohnutky druhých na sobě, i na dálku vnímám, když někdo na mě pomyslí. Identifikovat odkud to je a jaká to je energie, není vždy mnou na jisto pochopeno. Ovládám automatickou kresbu, práci s kyvadlem, jsem hlouběji obeznámen s astrologií, Zajímá mě duchovnost, především východního směru, jóga.

/ Peter /

Mám médiumistické sklony, často vnímám a cítím energie druhých i ty své na sobě, jako energetické pohyby v mém energetickém těle. Vnímám energetickou atmosféru. Né vždy. Je to vždy nečekané.

Psycholožka mi říkala, že si uvědomuji až moc věcí o sobě, že jiní na to musí přijít až po letech, aby něco změnili. Byl v tom potenciál a zároveň prokletí.

Cestoval jsem v představách na jiné planety, vyprávěl o tom mámě. Také jako bych byl napůl v astrálu. Vědomě jsem prozkoumával duchovní svět, s odvahou jsem snižoval své vibrace a naopak. Jako bych se snažil zachraňovat. Opravdu jsem zachraňoval, vzpomněl jsem si na některé lidi, například na jednoho pána, který v Bohnické léčebně, zvedal nohy, když chodil, jako čáp. Napojil jsem se na něj, zhoršil se mi stav, prožíval jsem to co on, bylo to spojené i s čichovými vjemy apod. Nebál jsem se jít do negativních stavů. Jako by ho můj Duch učil. Dostala se mi od něj informace: „Malý život, malá smrt.“

/ Peter /

///

*Jsem moc vážný, říká mi
smějou se a já nevíم čemu
není čemu a směji se i já
už nevíم co je to ze srdce smát se
srdce umí bát se.*

Rituál přijetí

Vesmíre, s láskou a vděčností přijímám všechno, co je napravo ode mě, i co je nalevo ode mě, přijímám všechno, co je za mnou i vše, co je přede mnou. Přijímám všechno, co je pode mnou i vše, co je nade mnou. S láskou a vděčností přijímám i sebe sama uprostřed toho všeho. S láskou a vděčností přijímám všechno, co se stalo v minulosti, co se děje v přítomnosti, i co se stane v budoucnosti. S láskou a vděčností propouštím z mého života všechno, co chce z něho odejít, hýčkám vše, co chce v mém životě setrvat, a vítám všechno, co chce do mého života vstoupit. Vesmíre, s láskou a vděčností od tebe přijímám celý svůj osud a odevzdávám ti své ego.

Duch a duše jsou věčné nesmrtelné a nezničitelné. To, co je pomíjivé, to je takzvanou iluzí. Tím my nejsme. Nejsme tělem, nejsme myšlenkami, ani emocemi. Máme ego, ani jím nejsme. Ego se ztotožňuje s tělem a vytvory mysli. Co tedy jsme? Víme, že jsme, že existujeme. Máme své já. Já je i ego, ale to není to naše pravé já. Naším pravým já je vědomí. Vědomí je nehmatatelné, a přesto víme, že existuje, neboť si jej uvědomujeme, a díky němu si uvědomujeme. Jsme si vědomi sama sebe. Funkcí vědomí je pozornost. Vědomí pozoruje. Vědomí je tvořivá síla, je jím prostoupen celý stvořený svět, je na jeho pozadí. Je plátnem, na kterém se odvíjí náš život, všechny formy a proměny, ono však samo je tímto nedotčené.

Všichni jsme jedno jediné Jedno. Jednota. Jsme jako vlnky na moři, se svou vlastní individualitou, zdánlivě od všeho oddělenou. A přece každá jednotlivá vlnka, tvoří celé moře.

/ Peter /

Můj bratr Peter je výtvarně nadaný již od dětského věku. Říká se, že každé nadání musí být něčím vykoupeno. Kdyby nebylo jeho nemoci, tak by se jeho tvorba nejspíš ubírala jiným směrem. Možná by byla více realistická, anebo více abstraktní. Anebo by se rozvíjela dle aktuálních uměleckých módních trendů. Kdyby nebyl Peter výtvarně nadaný, možná by nad ním jeho nemoc už dávno zvítězila. Díky téměř každodenní výtvarné činnosti ze sebe dostává vnitřní přetlak, což mu umožňuje načerpat novou energii a získat sílu na další boj. Existuje spousta kdyby, o kterých můžeme v tuto chvíli pouze polemizovat. Co mohu ale s jistotou tvrdit je, že umění, výtvarné a umělecké tvoření, je vedle rodiny a duchovna, nejdůležitější věcí, která Peterovi pomáhá, o kterou se zajímá, a která spojuje ony dva světy, mezi kterými se nachází. Říká se, že se věci dějí z nějakého důvodu, a že vše je tak, jak má být. Člověk zraje, stárne, svět se mění, nikdo neví, zda někdy nalezne svůj vysněný klid, vysněný ráj. A co je klidem či rájem pro jednoho, nemusí být klidem a rájem pro druhého. Co pomáhá jednomu, neúčinkuje na druhého. Umělecká tvorba funguje jako jakýsi most do vnitřního prožívání jedince. Skrze tvorbu člověk nalézá cestu k sobě samému, objevuje vnitřní klid a někdy se dotkne i svého vysněného ráje... Jak říká Peter: „Náhoda pro ty nahore neexistuje, pro nás na zemi ano, protože si nejsme vědomi všech souvislostí a příčin, které způsobují to, co se právě děje. Vše se děje tak, jak má. Věřím v Boží spravedlnost. Po smrti nebudeme tázáni, kdo měl pravdu, ale kolik lásky jsme byli schopni dát.“

Peťo, přeji ti dostatek sil ve tvém životním boji o uzdravení... Mám tě ráda!

**Sestra Anna
o bratrovi**

Věřím, že nežijeme jednou, smrt je jen přechod, umírá tělo, duch, duše existuje stále. Na planetu Zemi se vracíme opakovaně, pro splnění našeho úkolu v životě, také kvůli našemu egu a jeho tužbám, také karmě, a splacení dluhu. Pro vývoj své duše. Až člověk pochopí, že vše, co mu svět nabízí je bezcenné, iluzorní a není trvalé, bude se chtít vrátit, tam odkud vyšel. Do svého pravého domova, k Bohu. Začne hledat. To pravé bohatství je v něm samém.

/ Peter /

Všichni si přejeme žít v krásných časech, může se nám to splnit, pokud svět kolem sebe vnímáme jako vlídný a krásný. Realita je mnohdy jiná, ale jde opravdu jen o naše oči, které rozhodují o tom, jak ji vidíme?

Hana Stehlíková Babyrádová, Brno, říjen 2015

Peter

14 10 | 3 12 2015

Galerie Černá linka | Galerie Čtyři patra

Pedagogická fakulta MU, Poříčí 7, Brno

Kurátor | Petr Kamenický

Autorka výstavní koncepce | Hana Stehlíková Babyrádová

Texty | Hana Stehlíková Babyrádová, Peter Hudran, Anna Hudranová

Grafický design | Jana Nedomová

Reprodukce | Peter Hudran

Přísma | RNS Miles, Lam

Tisk | Tiskárna Didot, spol. s r.o., Brno

Náklad | 200 ks

Vydání první

Brno 2015

Realizace výstavy byla podpořena z grantu specifického výzkumu
PdF MU: Progrese a regrese ve vizuálních a performativních aspektech
výtvarné edukace (MUNI/A/1190/2014)

galerie černá linka

Pedagogická fakulta MU, katedra výtvarné výchovy, Poříčí 7, 603 00 Brno

VIZE

